

Negyvennégyből négyen

Margitka prepa (tanítónőképzős) volt, nem gimnazista. Mégis: sok szál kötötte az 1939-ben érettségiző nyolcadikos gimnáziumi osztályhoz.

– Ő volt a második legszebb fiú az osztályban – mutat a szikár, ősz hajú úrra, aki egyike a 70 éves érettségi találkozón megjelenteknek. – Ugye meglátszik rajta?

– Természetesen a férjed, Laci volt a legszebb – jegyzem meg.

– Dehogyan! A legszebb fiú nincs itt, ő két évig nekem udvarolt. Laci is udvarogatott, de csak több mint ötven év után találtuk meg újra egymást.

Miután így tisztázódtak a kissé komplikált szerelmi szálak, elkezdődhet a beszélgetés a régi időkről. A központi téma a szeretett osztályfőnök, *Söjtöri Károly*. Csak felsőfokon emlegetik tudását, emberségét, diákszeretetét.

– Még most, 70 év után is, úgy érezzük, mintha élne. Nyolc éven át volt osztályfőnökünk, latint, magyart és gyorsírást tanított, de más osztálynak még franciát is – mesélik.

Legendás történetek elevenednek meg. Az 1886-ban született nemes Söjtöri Ká-

roly papnak készült, az is lett. Buzgón gyakorolta hivatását, mígnem találkozott egy apácával. A természetes emberi vonzalmak erősebbek voltak, mint a fogadalmak: mindketten elhagyták választott hivatásukat, és összeházasodtak. Így lett Söjtöri Károlyból tanár – az emlékezések szerint: kiváló tanár.

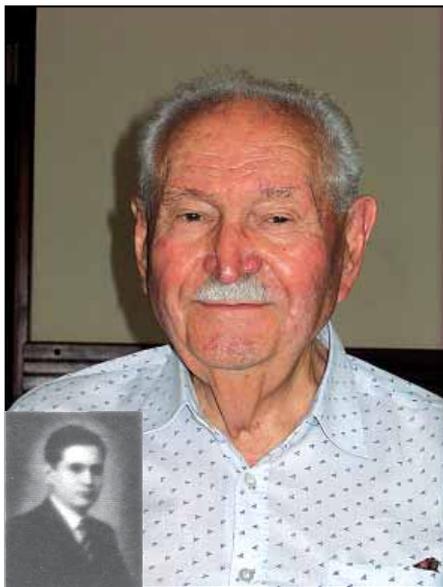
Legendás volt a halála is. Utolsó érettségiző osztályának – a mostani találkozó résztvevőinek – érettségi tételeit bontotta fel, s állítólag a nehezebb matematika-tételeket tüzte ki a minisztérium. Úgy gondolta, hogy ezt a diákjai nem tudják majd megoldani. Ez annyira megviselte, hogy szívrohamot kapott, s egy hét múlva meghalt. Osztályát már nem ő érettségiztette. Sírjára most is vittek virágot. Egyik hálás tanítványa díjat alapított az iskola tanulói

számára, és ezt róla nevezte el.

Eltelt fél óra a találkozóból, és még szó sem esett arról, amiért a beszélgetés létrejött: mi történt a találkozón résztvevőkkel az érettségi óta eltelt 70 év alatt. Mert ugyancsak viharos időket éltek át. Úgy tudták, még hatan élnek, de közülük egy valószínűleg elhunyt, egy pedig nem tudott már eljönni.

Elsőnek *dr. Tóth Béla* ült a mikrofon elé.

– Öcsödi születésű vagyok, onnan jártam be nyolc éven át mindennap kerékpáron, amíg az időjárás engedte. Meg is utáltam a kerékpározást egy életre. Érettségi után Sopronba mentem az erdőmérnö-

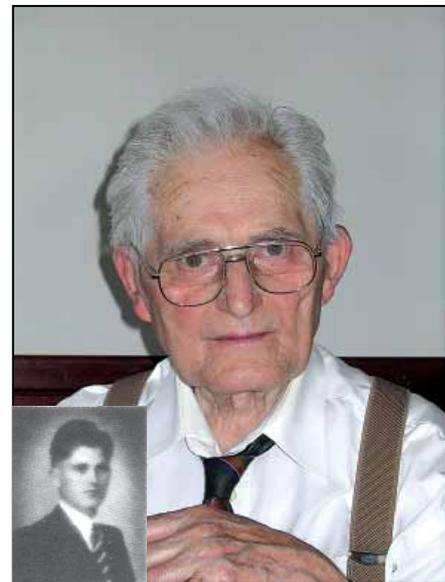

ki egyetemre. '43-ban szereztem diplomát. Ekkor kerültem a sajnos csak rövid időre visszakért Erdélybe, a besztercei erdőgazdaságba. Virtigli alföldi gyerekként kerültem a 2000 méteres hegyek közé. Nagyon élveztem, vérbeli turistává váltam. Persze ma már ez nem megy.

Besztercét hamar elérte a háború, engem is bevittek katonának. Szerencsére egy év alatt letudtam a háborút és a hadifogságot is. '45 végén kerültem haza, ettől kezdve alföldi erdősz lettem Először Szeghalombá, utána Szolnokra kerültem. 1953-tól dolgozom az Erdészeti Tudományos Intézetben. 1963-ban kandidátusi minősítést szereztem, ezzel együtt járt az egyetemi doktorátus is. 1982-ben mentem nyugdíjba, de máig is dolgozom az Intézetnek; 1999-ig folyamatosan, ma eseti megbízásokat kapok. Feleségem 15 éve elhunyt, egyedül élek Debrecenben. Bár négy éve volt egy enyhe szélütésem, el tudom magam látni. Egy fiam, egy lányom, három unokám van, de ők távol élnek tőlem.

– *Dr. Pusztai Zoltán* vagyok, Orosházán születtem 1921-ben – mutatkozik be a helycsere után mellém került öregdiák, a „második legszebb fiú az osztályban”. – Érettségi után a Kolozsvári Ferenc József Tudományegyetemen végeztem. 1943-ban jogi doktorrá avattak. Ekkor neveztek ki Békés

Vármegyében közigazgatási gyakornoknak. Ebben a minőségben dolgoztam a háború és az orosz megszállás alatt is. Igazolt a Nemzeti Bizottság, járási jegyzőnek

neveztek ki. 1948-ban azonban „osztályidegen” lettem, mert édesapám gazdálkodó volt. Ezután fizikai munkával kerestem meg a családomnak a mindennapi kenyeret, hiszen Zoltán fiunk ekkor már megszületett. Voltam malommunkás, traktoros meg még sok minden. 1950-ben az Országos Villamos Távvezeték-építő Vállalat egyik részlege Orosházára került, oda vettek föl fizikai dolgozónak. Békéscsaba és Hódmezővásárhely között építettünk távvezetékét. Mivel Kolozsváron már leventegépjárművezető tanfolyamot végeztem, és hivatásos jogosítványt kaptam nehézgépjárművekre is, gépjárművezető lettem. Ez előnyt jelentett a gyermekeim továbbtanulásában, ezért az is maradtam.

Két gyermekünk született, *Zoltán* és *Péter*, mindketten orvosok lettek. Az idősebb fiunk sebészorvos volt, 52 éves korában hunyt el, a kisebbik osztályvezető főorvos a Semmelweisben. Őt unokánk van, az egyik fiunknál kettő, a másiknál három.

1979-ben még Jordániába is eljutottam, ott is távvezetékét építettünk. Ha jársz az országban, és távvezetéseket látsz, azt mind mi építettük. Ennek a munkának én is egy kis fogaskereke voltam. Kezdtük a 35 kilovoltossal, és a 750 kilovoltos szovjet-magyar távvezetékkel fejeztük be. Ez volt a csúcs.

1980-ban nyugdíjba mentem. Tagja vagyok a vállalat nyugdíjas bizottságának, vissza-visszajárok a klubnapokra, kirándulásokra.

– Mi lett a jogi diplomával?

– Nyilvántartották. 1965-ben megkaptam a vasdiplomát az egyetemről. A vállalatnál pedig 750 000 km balesetmentes vezetésért kaptam kitüntetését. 1982-ben visszaadtam a 60 éves jogosítványomat. Elég volt.